

Adventsmässa den 4 december 2010

Under ett av Styrande Rådets möten år 1999 togs beslutet att arrangera en Adventsmässa. Därmed skrevs ett nytt kapitel i Gillets moderna historia. Initiativtagare var vår dåvarande Älderman Inge Stoltz.

Den 4 december 2010 samlades medlemmar och gäster för Gillets tolfte Adventsmässa, som denna gång hölls i Sofia Albertina kyrka och inte som brukligt i Borstahusens kapell. Denna förändring började som ett bokningsmisstag, men skulle visa sig vara ett lyckokast, för alla utom en – undertecknad! Akustiken var förstås fantastisk för sång och musik framförd med mikrofon, men gjorde det svårt för en stackars Chrönikör att uppfatta alla detaljer i Kaplan Sune Karlssons julbetraktelse, som även i vanliga fall inte är helt enkla att hänga med i.

Men, nu tar vi det från början. Iklädda tomteluvor bjöd Skaffare Bertil Hallengren och Kristina Siggelkow på glögg och hemmabakade lussekatter strax innanför kyrkporten. Kan man tänka sig en bättre inledning på en stämmingsfull eftermiddag? Äldermannen hälsade därefter alla välkomna och kunde nöjd konstatera att han även i år lyckats komma ihåg Äldermannakedjan.

Adventsmässan inleddes högtidligt och vackert med "Nu tändas tusen juleljus" av Gillets fantastiska kör Divertimento under ledning av Minnamaria Svedebing. Gillets egen tomte, Stig Laurenus, hade detta år fått utökad tjänst och läste ur Jesajas bok om hur "Öknen och ödemarken skall jubla, det förtorkade landet glädjas och blomma" och "Ge styrka åt kraftlösa armar, stadga åt skälvande knän!"

Så var det då dags för julbetraktelsen, som i år kretsade kring Johannes Döparen och Jesus, deras liv och öden, likheter och skillnader. Likheterna dem emellan börjar faktiskt redan innan de ens var födda. I Lukas-evangeliet står det att läsa om Sakarias och Elisabeths oförvitliga men barnlösa liv. Men, så en dag i templet uppenbarade sig Ärkeängeln Gabriel och förkunnade "Din bön har blivit hörd. Din hustru ska föda". Inte långt efteråt var det dags igen för Ärkeängeln, nu för att förutspå Jesu födelse.

Både Johannes och Jesus är onekligen biologiska under, bortom mänskligt förstånd och med uppdrag i Herrens namn. De lever medvetna om sina uppdrag och förbereder sig för dessa i öknen. Båda tillhör Guds rike, för folkets bättring.

Men, de lever också mycket olika liv. Precis som sina föräldrar, Sakarias och Elisabeth, levde Johannes ett strikt liv i öknen och rörde aldrig alkohol. Jesus däremot, levde bland människorna och passade på att utföra sitt första under på en bröllopsfest i Kanaan och gjorde då vatten till vin! Båda gick en ond död till mötes, men bara en återupptod...

Det finns en tanke bakom olikheterna, ett motsatsernas möte. Johannes är Gamla Testamentets sista gestalt och Jesus den första i Nya Testamentet. De hör ihop som en guds vishet, en brygga mellan det som har varit och det som ska komma. Johannes säger, "Jag är en röst i öknen, bereden väg för Herren!". Efter julbetraktelsen fick vi njuta av ljuva toner av Annika Svedenborn.

När det så var dags för ett av Adventsmässans mesta måsten – Stig Laurenus med Viktor Rydbergs "Tomten" - visade sig rekvisitan vara borta. Men, vad gör väl det när varenda rad framförs med sådan inlevelse? Då behövs varken skägg eller luva!

Äldermannen ville inte vara sämre än Gilleskaplanen och använde, som del i Adventsmässans avslutning, en liknelse. "Det här är lite som att gå till tandhygienisten; det är stressigt och känns inte så bra innan man kommer dit. Men, en timme senare är man fräsch, pigg och mår toppen!"

Efter denna något otippade liknelse uppmanade Åldermannen församlingen att skänka en slant till kollekten och levererade så avslutningsvis den klassiska "Kom väl hem och glöm inte att vara rädda om varandra!".

Camilla Christerson
Chrönikör